

BÀI THƠ BỎ NỬA CHỪNG

Em đến bên ta đêm tái ngộ
Ngập ngừng sợ động vỡ chiêm bao
Mắt xanh chừng đã sâu một dạo
Từ buổi xa trường, mắt bóng nhau

Em kể cùng ta những dặm đường
Những hồi ly biệt, nỗi tang thương
Những sông suối cạn, cồn quạnh quẽ
Những núi oan khiên, biển đoạn trường

Em nhắc cho ta một mảng đời
Mấy tầng kỷ niệm đã im hơi
Những hình bóng cũ còn thoi thóp
Vạt áo dài xưa đã lạc loài

Em nói giùm ta những dở dang
Những trang vở cũ đã úa vàng
Nhúm hương phấn bụi như hoa bướm
Rụng xuống hồn ta đôi cánh ngoạn

Sao thấy yêu thương thật bất ngờ
Thương trời giăng nhện rối như tơ
Thương em áo mỏng đời luân lạc
Thương nửa đời ta sống hững hờ

Bỗng thấy yêu thương đến chạnh lòng
Nghĩ trời đất rộng đến mênh mông
Ngón tay em nhỏ suông đường chỉ
Níu được không em ... nổi lại vòng

Ôi biết thời gian có chịu ngừng !
Sao lời hẹn cuối bỗng ... rưng rưng
Rủ nhau “ mai một về quê cũ
giăng nốt bài thơ ... bỏ nửa chừng ! ”

CAO VỊ KHANH

-25 năm sau “buổi tan trường” lần chót-

